

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 24 grudnia 2019 r. – Energieversorgungcenter Dresden-Wilschdorf & Co. KG / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-938/19)

(2020/C 103/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Energieversorgungcenter Dresden-Wilschdorf GmbH & Co. KG

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 2 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że jest z nim zgodny przepis § 2 ust. 4 zdanie pierwsze Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz 2011 (niemieckiej ustawy o handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych), zgodnie z którym instalacja, na którą uzyskano pozwolenie na podstawie Bundesimmissionschutzgesetz, objęta jest również w takim zakresie systemem handlu uprawnieniami do emisji, w jakim pozwolenie to obejmuje również urządzenia pomocnicze, które nie emitują gazów cieplarnianych?

2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy z zasad obliczania skorygowanej kwoty („corrected eligibility ratio”) zawartych we wzorze opracowanym przez Komisję Europejską dla państw członkowskich, a dotyczących ciepła importowanego z instalacji nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji wynika, że kwotę tę należy stosować do całości ciepła wytworzonego w instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji także wtedy, gdy importowane ciepło można wyraźnie przypisać do jednego z kilku możliwych do zidentyfikowania i oddzielnie rejestrowanych przepływów ciepła lub wewnętrznego zużycia ciepła przez instalację?

3) Czy art. 6 ust. 1 akapit trzeci decyzji Komisji 2011/278/UE ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że dany proces podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple w odniesieniu do tego ciepła wykorzystuje się w sektorze lub podsektorze narażonym na znaczące ryzyko ucieczki emisji, jak ustalono w decyzji 2010/2/UE ⁽³⁾, w wypadku gdy ciepło to jest wykorzystywane do produkcji zimna, a zimno jest zużywane przez instalację nieobjętą systemem handlu uprawnieniami do emisji w sektorze lub podsektorze, który jest narażony na znaczące ryzyko ucieczki emisji?

Czy dla stosowania art. 6 ust. 1 akapit trzeci decyzji Komisji 2011/278/UE ma znaczenie, czy produkcja zimna odbywa się w granicach instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003 L 275, s. 32).

⁽²⁾ Decyzja Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011 L 130, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Komisji z dnia 24 grudnia 2009 r. ustalająca, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji (Dz.U. 2010 L 1, s. 10), uchylona decyzją Komisji 2014/746/UE (Dz.U. 2014 L 308, s. 114).